U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr Viktora Kučery v právní věci žalobce: **X. Y.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 2. 2020, č. j. 61 Az 41/2019 – 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Ladislava Bárty **se určují** částkou **3 400 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 2. 2020, č. j. 61 Az 41/2019 – 46, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ze dne 2. 10. 2019, č. j. OAM-138/ZA-ZA11-K03-2019, jímž žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 7. 2. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice a dne 18. 2. 2019 poskytl údaje k této žádosti. Sdělil především, že je státním příslušníkem S., vyznává islám, je svobodný a bezdětný. V letech 2002 a 2003 byl řadovým členem politicky zaměřeného hnutí mládeže. Ze země původu vycestoval do Maďarska, kde pobýval v Budapešti, a dne 7. 2. 2019 vstoupil do České republiky. Stěžovatel dále uvedl, že po zdravotní stránce je v pořádku. O mezinárodní ochranu stěžovatel požádal z toho důvodu, že je mladý a v S. nemá žádnou budoucnost a nemůže si tam založit rodinu, což by chtěl. Dále dodal, že do Budapešti přiletěl proto, že tam byl člověk, který vše zařídil, přičemž on v zemi původu všechno prodal a odjel do Evropy, ale zjistil, že byl podveden. Konstatoval, že jiné důvody nemá.

[3] Dne 18. 2. 2019 byl se stěžovatelem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, během kterého dále vypověděl, že v Maďarsku pobýval u ženy,

kterou poznal v S., kde spolu cestovali, a ona jej následně pozvala do Maďarska. Stěžovatel u ní bydlel 20 dní, poté se vrátil její manžel a ona řekla stěžovateli, že mu zaplatí nějaký hotel. S touto ženou měl stěžovatel vztah a cítil se podveden, neboť nevěděl, že je vdaná. Myslí si, že s ním byla těhotná a že podstoupila interrupci. Během vycestování ze S. žádné potíže neměl. V zemi původu má „*starého otce*" a také čtyři starší sestry a dva starší bratry. Stěžovatelova matka zemřela. Do Evropy stěžovatel odcestoval z toho důvodu, že jel za ženou, která ho do Evropy pozvala, s úmyslem se do S. již nevrátit. O mezinárodní ochranu žádá proto, že jej sem pozvala ona žena, a když přijel, byl velmi zklamaný, protože zjistil, že se svým vízem nemůže pracovat a on byl zvyklý pracovat. Jeho „pracovním nástrojem" byla loď, kterou prodal. Jako průvodce v S. si vytvořil přátelské vztahy s Evropany, pomáhal jim a dělil se s nimi o to málo, co měl. Na otázku, jak chtěl legalizovat svůj pobyt v Evropě, odpověděl, že se mu snažila vyřídit pobyt nebo změnu víza jeho maďarská přítelkyně. Pokud by žádal o vízum ze S., potřeboval by pozvání. Dále potvrdil, že v S. neměl žádné potíže, ale už by tam nemohl pracovat, protože nemůže navázat na svou dosavadní práci. V S. není dost pracovních míst a v továrnách jsou lidé vykořisťováni. S. vláda nedělá nic proto, aby mladým lidem pomohla. Do S. se nechce vrátit, protože by si tam nenašel práci a nelíbí se mu, jak se tam žije ani systém polygamie, kdy žena nesmí pracovat a muž musí živit celou rodinu. Na otázku, zda měl v zemi původu v minulosti nějaké problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií a armádou, odpověděl, že nikoliv, vždy jen pracoval a rozvíjel svůj byznys a na nic jiného neměl čas. Když byl dotázán, zda chce závěrem pohovoru uvést další skutečnosti rozhodné pro posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, odpověděl, že nelze říci vše a že se to týká jeho privátního života.

[4] Z protokolu o pohovoru je dále zřejmé, že stěžovatel využil svého práva na zpětné přetlumočení přepisu jeho výpovědi a požádal o doplnění odpovědi na otázku, z jakého důvodu by nemohl pokračovat v práci průvodce nebo si najít nové zaměstnání. Vypověděl, že by musel pracovat 5 až 6 let, aby si vydělal na novou loď.

[5] Dne 18. 9. 2019 byl stěžovatel seznámen s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Uvedl, že nechce doplnit písemné podklady, ale chtěl by vysvětlit svůj pohled a uvést ho raději ústně, a ne písemně. Pokud jde o politickou situaci v S., „*africká vláda*" je orgán, který existuje jen pro sebe, a ne pro lidi. Součástí spisu je také úřední záznam ze dne 18. 9. 2019 o odmítnutí podpisu protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, podle něhož stěžovatel odmítl protokol podepsat z obavy, aby to nebylo použito proti němu, a to i přesto, že mu byl protokol přetlumočen do francouzského jazyka.

[6] Dne 23. 9. 2019 bylo žalovanému doručeno podání stěžovatele ze dne 19. 9. 2019 nazvané žádost o sjednání pohovoru, ve kterém stěžovatel uvedl: „*[T]ímto žádám o sjednání pohovoru ve věci mé žádosti o mezinárodní ochranu, a to z toho důvodu, že mi dosud nebylo umožněno uvést vše o mých důvodech žádosti o mezinárodní ochranu a o vážné újmě, která mi hrozí*". K podání přiložil zároveň prohlášení v angličtině, kterou ovládá velmi málo, a potřebuje proto pohovor za přítomnosti tlumočníka z francouzštiny.

[7] Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neshledal důvody uváděné stěžovatelem dostačujícími pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, a proto stěžovateli mezinárodní ochranu neudělil. Požadavku stěžovatele na provedení doplňujícího pohovoru

žalovaný nevyhověl, jelikož stěžovatel důvody žádosti o mezinárodní ochranu konstatoval minimálně při dvou správních úkonech, které s ním byly provedeny, přičemž dne 18. 9. 2019 měl stěžovatel možnost uvést nové skutečnosti, což však neučinil. Žalovaný si rovněž nechal přeložit prohlášení, které mu stěžovatel předložil, a z jeho obsahu je evidentní, že se opět týká jeho již prezentovaného vztahu s maďarskou přítelkyní a s tím spojených okolností.

[8] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného z hlediska jediného namítaného žalobního bodu, podle něhož žalovaný pochybil, když nepřistoupil k provedení doplňujícího pohovoru, který stěžovatel požadoval. Krajský soud k uvedené žalobní námitce konstatoval, že ve správním spisu se nachází výzva k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 2. 2019, podepsaná stěžovatelem, na které je ve francouzském jazyce uvedeno poučení o povinnosti stěžovatele podávat úplné a pravdivé informace ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a o možnosti kdykoliv dodat jakékoliv skutečnosti rozhodné pro posouzení této žádosti a také poučení o možnosti poskytnutí bezplatné právní pomoci v pobytovém středisku či zařízení pro zajištění cizinců. Stejně tak ani na dalších listinách, které jsou obsahem správního spisu, není záznam či zmínka o tom, že by stěžovatel v průběhu správního řízení měl nějaké připomínky k tlumočení z francouzského do českého jazyka. Podle krajského soudu stěžovateli nic nebránilo v tom, aby další skutečnosti sdělil v rámci pohovoru konaného dne 18. 2. 2019 anebo nejpozději při seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dne 18. 9. 2019. Krajský soud proto nesouhlasil s tím, že pokud žalovaný žádosti o doplňující pohovor nevyhověl, porušil tak stěžovatelova procesní práva.

[9] Krajský soud žalobu označil za nedůvodnou a nad rámec tohoto závěru uvedl, že důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděné stěžovatelem při ústním jednání soudu spočívající v jeho vztahu s maďarskou přítelkyní, která jej zklamala a následně podstoupila interrupci, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Tímto důvodem nemůže být ani stěžovatelem uváděná hrozba ze strany soukromých osob v případě jeho návratu do S., kde jak sám potvrdil, existuje možnost policejní ochrany proti jejich případnému nezákonnému jednání. Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017 – 49 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), není v posuzované věci přiléhavý, neboť v uvedeném případě se jednalo o neprovedení pohovoru žalovaným v případě opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kde žadatelka mohla náležet do okruhu tzv. zranitelných osob.

[10] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž namítá, že pochází z jiného kulturního i právního prostředí, nemá v České republice žádné vazby a v době, kdy mu bylo umožněno seznámit se spisovým materiálem, byl omezen na osobní svobodě, proto je pochopitelné, že při prvním pohovoru nesdělil všechny potřebné informace, jelikož nevěděl, co vše mu může pomoct. Až po schůzce se svým právním zástupcem stěžovatel nabyl důvěru ve smysl řízení o udělení mezinárodní ochrany a chtěl svůj pohovor doplnit o skutečnosti, které považoval za relevantní. Doplňující pohovor mu však nebyl umožněn, i když o něj požádal pouze den po seznámení se s podklady. Je

logické, že ihned po seznámení se s podklady řízení nebyl stěžovatel schopen doplnit relevantní tvrzení, což se změnilo poté, kdy svoji situaci konzultoval s právníkem poskytujícím bezplatnou právní pomoc v zařízení pro zajištění cizinců.

[11] Stěžovatel dále namítá, že nelze připustit, aby krajský soud hodnotil později uvedené důvody namísto žalovaného. Na ústním jednání krajský soud provedl účastnický výslech stěžovatele, přičemž stěžovatele vyslýchal k tomu, co „chtěl" v jím požadovaném doplňujícím pohovoru sdělit. Takový výslech ovšem nemůže nahrazovat doplňující pohovor, který by bylo na místě provést za účelem dostatečného zjištění skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu. Stěžovatel se domnívá, že nelze odmítnout návrh na doplnění dokazování provedením doplňujícího pohovoru stěžovatele v případě, že taková žádost není zjevně obstrukční a může do věci přinést nová a potřebná zjištění. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu se zákonem. Žalovaný je přesvědčen, že unesl své důkazní břemeno, jelikož své závěry postavil na aktuálních, transparentních a dohledatelných informacích a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Nesouhlasí proto s námitkou stěžovatele, že vyhodnotil jeho případ nesprávně či nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Žalovaný považuje stěžovatelovu žádost o doplňující pohovor za účelovou a obstrukční, a proto ji nebylo možné z legitimních důvodů vyhovět, což potvrdil i krajský soud. Žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě, na napadené rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu, s jehož odůvodněním se plně ztotožnil, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl, případně aby ji zamítl jako nedůvodnou.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu *„přesah vlastních zájmů stěžovatele"*, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[15] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[16] Podstata kasačních námitek spočívá v tom, že žalovaný neprovedl se stěžovatelem doplňující pohovor, o který stěžovatel požádal, čímž měl žalovaný porušit jeho procesní práva, a pro tuto vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

[17] Otázkou provedení doplňujícího pohovoru se opakovaně zabýval ve své judikatuře Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2021, č. j. 6 Azs 317/2020 – 30, nebo v rozsudku ze dne 20. 10. 2006, č. j. 8 Azs 105/2005 – 61, v němž konstatoval, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany má zásadní význam výpověď žadatele představovaná zejména pohovorem, jenž je za účelem zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaným prováděn. Žalovaný musí klást důraz na co nejúplnější zjištění skutkového stavu při prvním pohovoru, a to tak, aby mohl za účelem vydání přesvědčivého rozhodnutí takto získaný podklad pro rozhodnutí konfrontovat s podklady (především informacemi o zemi původu), jež si sám obstará. Opakování pohovoru za účelem doplnění azylového příběhu žadatele je možné, pokud to opodstatňují zásadní skutečnosti.

[18] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud neshledal v souvislosti s uvedenou otázkou v postupu žalovaného ani krajského soudu takové zásadní pochybení, které by mohlo mí dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, a zakládalo tak přijatelnost jeho kasační stížnosti.

[19] Nejvyšší správní soud připomíná, že žadatel o mezinárodní ochranu má povinnost pravdivě a v úplnosti vylíčit svůj azylový příběh. Až v návaznosti na takto uplatněná azylově relevantní tvrzení potom nastupuje povinnost žalovaného se těmito tvrzeními detailně zabývat a žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se situace v zemi původu žadatele (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63, a ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Stěžovatel přitom měl možnost v řízení o udělení mezinárodní ochrany předestřít nová tvrzení ohledně svého azylového příběhu, kterými by se musel žalovaný následně zabývat. Avšak i když stěžovatel opakovaně tvrdí, že chtěl sdělit nové skutečnosti k důvodům své žádosti, neučinil tak ani v průběhu několika měsíců, po které běželo správní řízení, ani v následné žalobě podané ke krajskému soudu.

[20] Jak stěžovatel stvrdil svým podpisem, byl dle protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, provedeného dne 18. 2. 2019 na žádost stěžovatele ve francouzském jazyce, poučen, že je povinen v průběhu řízení uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že správní orgán musí při pohovorech ve věcech

mezinárodní ochrany postupovat tak, aby žadateli umožnil předložit v úplnosti důvody jeho žádosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74). Při pohovoru byl stěžovatel tázán, z jakých důvodů opustil zemi původu, zda měl v zemi původu nějaké potíže a z jakého důvodu se tam nechce vrátit. Stěžovatel tak měl během pohovoru opakovaně možnost vyjádřit jakékoliv obavy, které z návratu do země původu měl. Na závěr stěžovatel potvrdil, že sdělil všechny důvody, pro které zemi původu opustil. Pokud by stěžovateli ze strany jeho příbuzných či sousedů skutečně hrozilo smrtelné nebezpečí, jak nyní tvrdí, jen stěží si lze představit, že by takovou skutečnost, i bez právní konzultace, neuvedl již v rámci daného pohovoru, v odpovědi na uvedené otázky.

[21] I když tak ovšem neučinil, měl stěžovatel i následně možnost uvést tato tvrzení, když se seznamoval s podklady pro vydání rozhodnutí. Z protokolu o seznámení se s podklady ve věci mezinárodní ochrany ze dne 18. 9. 2019 vyplývá, že stěžovatel byl dotázán, zda chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, přičemž odpověděl: „*Nechci doplnit písemné podklady, ale chtěl bych vysvětlit svůj pohled. Chtěl bych to uvést raději ústně, ne písemně.*“ Následně se žalovaný stěžovatele dotázal, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít žalovaný při posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v úvahu. Stěžovatel na tuto otázku odpověděl takto: „*Ano. Co se týče politické situace v Senegalu, africká vláda je orgán, který existuje jen pro sebe, ne pro lidi. Jinak platí vše, co jsem řekl již v Zastávce dne 18. 2. 2019.*“

[22] Ani uvedené možnosti tedy stěžovatel nevyužil, přesto mohl alespoň základ pozdějšího doplnění svého azylového příběhu uplatnit právě ve své žádosti o doplňující pohovor z následujícího dne (tj. z 19. 9. 2019, odeslané dne 20. 9. 2019 a doručené žalovanému dne 23. 9. 2019), kterou dle svého tvrzení podal právě na základě konzultace s právníkem. Ve své žádosti však žádné nové informace či skutečnosti týkající se důvodů žádosti o mezinárodní ochranu nesdělil, a tedy dostatečně nezdůvodnil, z jakých důvodů o provedení doplňujícího pohovoru vlastně požádal. Ke své žádosti stěžovatel přiložil pouze v anglickém jazyce vlastnoručně psaný dopis, z velké části nesrozumitelný, z něhož lze pouze dovodit, že v něm stěžovatel opakuje a rozvádí okolnosti, za kterých opustil zemi původu a které se týkají jeho vztahu s maďarskou přítelkyní, aniž by však srozumitelně vysvětlil, čeho se v této souvislosti obává. Není zřejmé, proč stěžovatel nesepsal alespoň ve stručnosti tyto až dodatečně uplatňované důvody ve francouzštině, v níž s ním žalovaný na jeho žádost (za pomoci tlumočníka) po celou dobu řízení komunikoval, namísto angličtiny, o níž sám stěžovatele v samotné žádosti o dodatečný pohovor prohlásil, že ji ovládá jen velmi málo.

[23] Jak již bylo konstatováno, ani v následné žalobě stěžovatel zmiňované dodatečné důvody své žádosti o mezinárodní ochranu nesdělil, pouze konstatoval, že se žalovaný dopustil nezákonného jednání, kterým zásadně zasáhl do jeho práv, když s ním neprovedl doplňující pohovor a neumožnil mu tak uvést vše, co mu chtěl stěžovatel sdělit.

[24] Nové skutečnosti ke své žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel uvedl až při ústním jednání krajského soudu dne 27. 2. 2020, které krajský soud nařídil z vlastní iniciativy. Během účastnického výslechu k dotazu krajského soudu, z jakého důvodu stěžovatel požadoval u žalovaného provedení dodatečného pohovoru k důvodům své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, stěžovatel dle protokolu z tohoto jednání

vypověděl takto: *„[]sem chtěl dodatečně sdělit konflikt, který spočívá v tom, že jsem byl podveden. Podveden jsem byl tím, že jsem měl poměr s maďarskou státní příslušnicí, poznali jsme se v Senegalu a měli jsme intimní poměr. Tato žena za mnou do Senegalu několikrát přijela, po dobu půl roku to bylo jedenkrát za měsíc. Se mnou také otěhotněla a na její naléhání jsem odjel do Evropy, konkrétně do Maďarska do Budapešti, avšak zjistil jsem, že dotyčná žena je vdaná. Podle našich poměrů a právních norem takový poměr byl nepřípustný. Moje rodina v Senegalu s naším poměrem nesouhlasila a v důsledku toho mi vyhrožovala zabitím. Další konflikt pak byl v tom, že dotyčná žena podstoupila interrupci. Zásadním důvodem, pro který se tedy odmítám vrátit do Senegalu, je zmíněné nebezpečí ze strany mé rodiny.*“ Na otázku, kdo konkrétně z rodiny mu může ublížit, stěžovatel odpověděl, že kromě rodiny i sousedé. Neví to jistě, ale jeho otec asi zemřel. Stěžovatel dodal, že S. je prezentován jako bezpečná země, ale zprávy o této zemi jsou zcela odlišné od reality. Krajský soud se následně stěžovatele dotázal, zda v S. existuje policejní ochrana před hrozbou vážné újmy spočívající v zabití či ublížení na zdraví, na což stěžovatel odpověděl takto: *„Ano, existuje, ale já si chráním především svou duši.*“

[25] Jak již bylo uvedeno, tvrzení, která stěžovatel nově uplatnil až v řízení před krajským soudem, se Nejvyššímu správnímu soudu nejeví jako hodnověrná již z toho důvodu, že je stěžovatel nezmínil nikdy dříve v průběhu předcházejícího řízení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2021, č. j. 5 Azs 269/2020 – 43), ačkoli byl zejména v průběhu pohovoru zřetelně vyzván, aby uvedl veškeré své obavy ve vztahu k zemi původu. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je třeba vycházet z takových výpovědí, které se po celou dobu řízení drží jedné dějové linie a které lze i přes případné drobné nesrovnalosti označit za vnitřně konzistentní a souladné s dostupnými informacemi o zemi původu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 – 83, nebo již zmíněný rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70). Stěžovatelovo dodatečně uváděné tvrzení o nebezpečí vážné újmy, jež mu má hrozit ze strany jeho rodiny či sousedů, postrádá, jak již bylo vysvětleno, vnitřní konzistentnost a rovněž dostatečné podrobnosti k tomu, aby působilo hodnověrně (k jednotlivým indikátorům hodnověrnosti srov. např. recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020 – 45). Zejména stěžovatel vůbec nevysvětlil, ze strany kterých konkrétních osob z okruhu jeho příbuzných či sousedů, mu hrozí ono nebezpečí, ani, jakým způsobem své hrozby vůči stěžovateli projevily, pouze dosti neurčitě poznamenal, že s jeho vztahem s maďarskou přítelkyní „*část jeho rodiny souhlasila a část nikoliv, čímž vznikaly problémy*“. K tomu zástupce stěžovatele dodal, že smrt otce stěžovatele s uvedeným pravděpodobně souvisí, ale že to stěžovatel neví jistě. Ostatně, dle své výpovědi si stěžovatel není jistý ani samotnou smrtí svého otce. Jak již bylo konstatováno, tuto výpověď, předestřenou až při jednání krajského soudu, nelze hodnotit jako hodnověrnou. Navíc sám stěžovatel připouští, že v zemi původu existuje před hrozící újmou ze strany jeho rodiny či sousedů policejní ochrana (k tomu viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 – 23).

[26] Stěžovateli by bylo možné přisvědčit, že správní soudy by nebyly oprávněny hodnotit hodnověrnost či důvodnost výpovědi stěžovatele, pokud tak neučinil žalovaný, ovšem pouze za předpokladu, že by tuto výpověď stěžovatel řádně uplatnil již v řízení před

žalovaným. To ovšem stěžovatel, jak již bylo konstatováno, bez plausibilního vysvětlení neučinil, a to ani v žádosti o dodatečný pohovor.

[27] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho dosavadní judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tedy neshledal žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[28] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

[29] V řízení o kasační stížnosti pokračovalo zastoupení stěžovatele advokátem Mgr. Ladislavem Bártou, kterého stěžovateli ustanovil již krajský soud (§ 35 odst. 10 poslední věta s. ř. s.). Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 3 400 Kč.

Poučení:
Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. dubna 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu